

SLAAP ZACHT

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

eenvoudigcommuniceren.nl

lezenvooriedereen.be

Slaap zacht werd geschreven voordat de coronacrisis uitbrak in maart 2020.

Tekst: Johan van Caeneghem

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

Beeld omslag: Shutterstock

Druk: Easy-to-Read Publications

© 2020 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 508 3

NUR 286

Johan van Caeneghem

SLAAP ZACHT

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Zij ...

Ze loopt door de glazen gang die de twee gebouwen van het verpleeghuis verbindt. Als er iemand in de tuin was, zou die haar kunnen zien. Maar er is niemand buiten, dat weet ze zeker. Want het is één uur 's nachts. Alle bezoekers zijn allang naar huis. En haar collega's van de dagdienst ook. Alleen zijzelf en een collega zijn er, en die collega is in het kantoor. Hun nachtdienst duurt tot 's ochtends half zeven.

Ze loopt naar het nieuwe gebouw van het verpleeghuis. Daar neemt ze de lift naar de tweede verdieping. Hier en daar staat een deur open. In kamer 210 staat de televisie nog aan. Die bewoner blijft altijd lang wakker. Daar moet ze nu niet naar binnen gaan.

Ze kiest voor kamer 218. Die bewoonster slaapt allang.

Ze gaat naar binnen en maakt daarbij nauwelijks geluid. Ze is er trots op dat ze dat zo goed kan.

Er brandt een nachtlampje.

Ze gaat naar de ladekast en trekt de bovenste la open. Dat maakt een beetje geluid en de bewoonster beweegt in haar bed.

Even wachten. Dan is alles weer stil.

Ze heeft een kleine zaklamp. Daarmee schijnt ze in de la. Ze ziet twee handtassen, een schrift, een brillendoos. En een portemonnee.

Die doet ze open. Ze vindt vier briefjes van vijftig euro. Die gaan uit de portemonnee en in de zak van haar uniform.

Het is zo makkelijk. En tegelijk zo spannend.

Ze doet de la stilletjes weer dicht en kan het dan niet laten.

'Slaap zacht', fluistert ze.

De bewoonster beweegt weer een beetje. Maar haar pillen houden haar diep in slaap.

Eerste baan

‘Werk nu toch eens een beetje mee! Ik heb maar één rug, hoor!’

Marlies hoort het lawaai vanaf de gang.

De deur van kamer 20 in het oude gebouw staat open. Dat is de kamer van bewoonster Stefanie.

Marlies gaat naar binnen.

Stefanie zit op haar bed. Hella, een collega van Marlies, probeert Stefanie een blouse aan te trekken. Maar dat lijkt niet goed te lukken.

‘Kan ik helpen?’, vraagt Marlies.

‘Ja, graag’, zegt Hella. ‘Ze blijft niet rechtop zitten. Ze laat zich steeds weer vallen. Houd haar even vast.’

Marlies gaat naast Stefanie zitten. Die leunt tegen haar aan.

‘Daar gaat ze weer!’

‘Rustig maar’, zegt Marlies vriendelijk tegen de oude mevrouw.

Stefanie is best zwaar. Marlies moet haar best doen om haar niet te laten omvallen.

Eindelijk krijgt Hella de blouse over de schouders van Stefanie.

‘Klaar! Was dat nu zo erg?’

Stefanie antwoordt niet. Ze staart voor zich uit. Ze lijkt niets te horen of te zien.

‘Nu in uw stoel! Een, twee, hupsakee!’

Hella en Marlies tillen Stefanie van het bed in de rolstoel.

‘Auw.’

Hella zet met een pijnlijk gezicht een hand in haar rug. Ze is ouder dan Marlies en werkt al een hele tijd in verpleeghuis De Zwaluw.

‘Ik zweer het je! Op een dag zit ik zelf in zo’n stoel! Breng jij haar naar het ontbijt?’

‘Jazeker’, zegt Marlies.

Hella loopt naar de volgende kamer. Daar woont iemand die niet dement is. Dat zal hopelijk makkelijker gaan.

‘Hoe gaat het met u?’, vraagt Marlies als ze met Stefanie de gang op loopt.

Stefanie mompelt iets.

‘Wat zegt u?’

Maar Stefanie zegt niets meer.

Haar collega’s vinden het vreemd dat Marlies met de demente bewoners probeert te praten.

‘Die begrijpen niks meer. Die zijn helemaal van de wereld.’

Misschien is dat zo, denkt Marlies. Maar ze probeert het toch. Misschien omdat ze nog jong is, en nog maar pas in De Zwaluw werkt. Het is haar eerste baan als verzorgende.

Bestolen

Marlies brengt Stefanie naar de grote zaal in het nieuwe gebouw. Daar staan de ontbijttafels gedekt. Er is plaats voor zo'n zeventig bewoners. Maar niet iedereen komt tegelijk ontbijten. Wie het eerst gewassen en aangekleed is, komt het eerst.

Marlies rijdt Stefanie naar de tafel waar de demente bewoners zitten. Zij kunnen niet samen met de andere bewoners eten, want zij moeten geholpen worden. Anders eten ze niet. Of ze morsen heel erg.

Pam, een collega, is al bezig met een bewoner te helpen. Ze geeft hem stukjes brood in yoghurt. Drinken gebeurt met een tuitbeker.

‘Goeiemorgen, Stefanie. Goeiemorgen, Marlies.’
Pam is een van de aardigste collega’s. Ze is bijna altijd opgewekt en vriendelijk.
Marlies schuift Stefanie aan tafel.
‘Eet smakelijk’, zegt ze tegen de oude vrouw.

Opeens is er lawaai bij de deur.
‘Ik ben bestolen, zeg ik je! Bestolen!’
Het is Jet, van kamer 218 in het nieuwe gebouw.
Ze is met haar rollator naar de zaal gekomen. Ze is nog heel zelfstandig, al wordt ze volgens sommige collega’s wat vergeetachtig.
Tom, een verpleger, is bij haar.
Marlies loopt naar hen toe.
‘Wat is er aan de hand?’, vraagt ze aan hem.
‘Jet zegt dat ze bestolen is.’
‘Tweehonderd euro, juffrouw! Zomaar uit mijn portemonnee! Het is een schande!’

‘Rustig maar’, zegt Tom. ‘Weet u zeker dat er geld in uw portemonnee zat? Misschien heeft u het al uitgegeven. U bent deze week twee keer met uw kinderen uit eten geweest.’
‘Ik heb ze nog allemaal op een rijtje, jongeman! Ik ben niet dement. Je moet niet proberen me wat wijs te maken! Hier loopt een dief rond. Ik wil de directeur spreken, onmiddellijk!’
‘Dat kan’, zegt Tom. ‘Maar hij is er nog niet.’

Maak u niet ongerust. Ik breng hem wel op de hoogte. Ondertussen kunt u alvast ontbijten.’
‘Als je maar niet denkt dat ik het hierbij laat!’